

Arrest

nr. 220 157 van 24 april 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 10 juli 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse zus B. B.

1.2 Op 9 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 10 januari 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.07.2018 werd ingediend door:

Naam: B(...) C(...)

Voornaam: R(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 10.07.2018 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde B(...) C(...) B(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- ‘attestation de non assujettissement a l’IR sur les revenus fonciers / a la taxe d’habitation et a la taxe des services communaux’ n°168M/18 dd. 28.06.2018 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene op datum van het attest niet onderworpen is aan vermeldde belastingen; ‘certificat administratif’ n°20/2018 dd. 29.06.2018 waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat betrokkene op datum van het attest behoeftig is op financieel en sociaal vlak: echter, gezien betrokkene op datum van beide attesten reeds in België verbleef, en niets zeggen over de situatie voorheen, zijn beide attesten niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan een derde dd. 09.02.2010, 29.08.2011, 17.01.2012, 16.08.2012 en 18.08.2012; bewijzen geldstorting vanwege een derde aan een derde dd. 20.04.2011, 16.08.2011, 11.12.2015, 02.07.2016 en 17.07.2017: uit deze documenten blijkt geen financiële steun aan betrokkene; deze gegevens kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- verklaring op eer waarin een derde stelt dat hij in de jaren 2014 – 2015 een bedrag van DH 48.000 ontving vanwege de referentiepersoon om te overhandigen aan betrokkene die in de betrokkene periode ziek was: echter, gezien deze verklaring, wat betreft de aangehaalde financiële steun, een loutere bewering is waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, kan deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

- bewijs geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 17.07.2018: echter, deze geldstorting heeft betrekking op de situatie in België, en is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging - diverse medische attesten en labo-verslagen (2013 – 2015) op naam van betrokkene (Marokko / Turkije)

- attest dd. 27.06.2018 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun aanvraag bij het OCMW te Antwerpen
- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode maart - mei 2018
- documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene (inburgeringscontract dd. 03.09.2018; inschrijvingsformulier Nederlandse les)
- 'getuigschrift voor verstrekte hulp' dd. 15.11.2017 op naam van betrokkene
- bestelling V(...) BVBA dd. 03.04.2018 op naam van betrokkene met bijbehorende factuur dd. 19.04.2018
- kinesitherapeutisch evolutieverslag dd. 23.05.2018 op naam van betrokkene
- afsprakenoverzicht op naam van betrokkene; bijbehorend 'verzamelgetuigschrift voor verstrekte hulp' en factuur UZA dd. 25.04.2018
- betalingen vanwege de referentiepersoon (universitair ziekenhuis dd. 12.06.2018; woonkrediet dd. 10.09.2018)
- MOBIB-kaart op naam van betrokkene

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit het geheel van de voorgelegde gegevens blijkt dat betrokkene voor zijn komst naar België minstens enige tijd in Turkije verbleef. Met betrekking tot dit verblijf werden geen verdere documenten (vb. bewijzen van onvermogen) voorgelegd.

Er dient in tweede instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 17.09.2008 ononderbroken in België verblijft. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 10.07.2018 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2018 tot op heden officieel op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

1.3 Op 31 januari 2019 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, opnieuw als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse zus B. B.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang op, aangezien de verzoekende partij op 31 januari 2019 opnieuw een aanvraag voor gezinshereniging (bijlage 19ter) indiende in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van mevrouw B. B. Volgens de verwerende partij heeft de verzoekende partij, door opnieuw een aanvraag in te dienen, uitdrukkelijk haar wil te kennen gegeven om haar verblijfsrechtelijke aanspraken nogmaals ter beoordeling voor te leggen aan de gemachtigde, teneinde deze ervan te overtuigen zijn standpunt, dat hij heeft geuit naar aanleiding van een eerdere aanvraag, te wijzigen en toch een verblijfstoelating te verlenen op basis van de bij de nieuwe aanvraag gevoegde overtuigingsstukken.

2.2.1 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Een verzoekende partij beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij moet door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

2.2.2 De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat de verzoekende partij op 31 januari 2019 een nieuwe aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, en dit opnieuw in dezelfde hoedanigheid als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse zus B. B.

Ter terechtzitting van 4 april 2019 gedraagt de verzoekende partij zich met betrekking tot haar belang naar de wijsheid, voor zover het een aanvraag in functie van dezelfde persoon betreft. Voor zover de aanvraag in functie van een andere persoon werd ingediend, wijst zij erop dat het om twee verschillende procedures gaat.

De Raad wijst erop dat het loutere feit dat de verzoekende partij in dezelfde hoedanigheid en in functie van hetzelfde familielid opnieuw een bijlage 19ter indiende, niet maakt dat zij automatisch geen belang meer zou hebben bij het beroep tot nietigverklaring gericht tegen een eerdere weigeringsbeslissing. *In casu* blijkt uit het administratief dossier niet welke stukken de verzoekende partij in het kader van de nieuwe aanvraag heeft neergelegd, en hoe deze zich verhouden tot de stukken die in het kader van de thans relevante aanvraag werden neergelegd (zoals onder punt 3. zal blijken, bevinden zelfs niet alle stukken van de thans relevante aanvraag zich in het administratief dossier). De verwerende partij zet ook niet uiteen waarom het nieuwe standpunt dat de gemachtigde na een eventuele nietigverklaring zou moeten innemen op basis van de eerdere aanvraag, automatisch het standpunt zou zijn dat hij hoe dan ook zou hebben ingenomen naar aanleiding van de nieuwere aanvraag. Bijgevolg maakt de verwerende partij niet duidelijk waarom de verzoekende partij niet langer benadeeld zou zijn door de thans bestreden beslissing en de nietigverklaring ervan haar geen voordeel zou kunnen opleveren.

De exceptie van gebrek aan belang kan niet worden bijgetreden.

2.3 Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1, 47/2, 47/3, en 62 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“8.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijfformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Dat verzoeker veel documenten heeft overgemaakt waaruit blijkt dat hij ten laste is en deel uitmaakt van het gezin van zijn Nederlandse zus.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom zijn korte hospitalisatie in Turkije een probleem zou opleveren voor het feit dat hij ten laste is van of deel uitmaakt van zijn gezin.

Dat er verder ook niet valt in te zien waarom verwerende partij stelt dat de referentiepersoon reeds sedert 2008 onafgebroken in België verblijft en dat daarom geen schending van het vrij verkeer van personen zou kunnen worden weerhouden.

Een dergelijk handelen door verweerder impliceert ook een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerder immers niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot het weigeringsbesluit kwam.

Dat de weigering van het verblijf niet afdoende werd gemotiveerd en dus een schending is van de formele motiveringsplicht.

8.2. Dat een dergelijk handelen ook een manifeste schending is van de zorgvuldigheidsplicht die rust op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat men geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier.

Dat verwerende partij ten onrecht geen rekening heeft gehouden met de documenten die werden opgesteld door de Marokkaanse autoriteiten. De bewering dat deze documenten geen bewijswaarde zouden hebben omdat deze slechts de situatie attesteren op datum dat deze werden afgeleverd, is onjuist. Immers de attesten die werden voorgelegd, beperken geenszins de verklaringen op het moment van aflevering van de attesten.

Dat het bovendien ook onzorgvuldig is en kennelijk onredelijk om van verzoeker een attest van onvermogen uit Turkije te vereisen, terwijl hij daar slechts kort gehospitaliseerd was. Dat er geen enkele reden is om aan te nemen, dat hij daar gedurende lange tijd heeft verbleven of ooit een verblijfsvergunning zou hebben bekomen in Turkije. Dat verzoeker geen attest van onvermogen kan

bekomen uit Turkije nu hij geen Turk is en daar nooit heeft gewoond. Hij is daar slechts voor korte tijd geweest om behandeld te worden wegens zijn ziekte. Van verzoeker eisen dat hij een attest van onvermogen uit Turkije dient voor te leggen is kennelijk onredelijk.

8.3. Dat een schending moet worden vastgesteld van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 Vreemdelingenwet.

Art. 47/1. (...)

Art. 47/2. (...)

Art. 47/3. (...)

Dat de artikelen 47/1, Al 12 en 47/3 Vreemdelingenwet geschonden worden door verwerende partij door de verblijfsaanvraag van verzoeker te weigeren. Dat verzoeker conform artikel 47/3 bewezen heeft dat hij aan de gestelde voorwaarden heeft voldaan. Bijgevolg was verwerende partij dan ook niet gerechtigd om de aanvraag tot verblijf te weigeren. Voormelde bepalingen worden door verwerende partij veel te strikt toegepast. Welke documenten door verwerende partij wel zouden kunnen worden aanvaard om aan te tonen dat men ten laste is of deel uitmaakt van hetzelfde gezin is een raadsel.

8.4. Door de bestreden beslissing wordt verder het recht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : (...).

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn zus.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele en materiële motiveringsplicht, schendt het artikel 47/1, artikel 47/2, artikel 47/3 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, schendt het redelijkheidsbeginsel, en schendt het artikel 8 EVRM.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

“Geheel ten overvloede wenst verwerende partij te benadrukken dat verzoekende partij met haar betoog geen schending aantoont van artikel 47/1, 47/2, 47/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht conform artikel 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij is van oordeel dat verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de documenten van de Marokkaanse autoriteiten die werden voorgelegd.

De uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij of zij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 110.071, 06.09.2002, R.v.St., nr. 129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710, 21.06.2004).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan ze is genomen. In dit verband laat verwerende partij gelden dat in casu de determinerende motieven van de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen worden gelezen. Zo werd verwezen naar artikel 52, §4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar artikelen 47/1, 2° en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Ook de feitelijke overwegingen worden in de beslissing uitgebreid besproken. Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing werd genomen, en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt immers niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet 'verder' te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing 'het waarom' of 'uitleg' dient te vermelden (R.v.V., nr. 5.921, 18.01.2008).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Artikel 47/3, §2 stelt het volgende: (...)

In casu beroept verzoeker zich op artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om zijn in België verblijvende zus met de Nederlandse nationaliteit te vervoegen.

Verzoeker diende weldegelijk aan te tonen dat hij reeds in zijn land van herkomst ten laste was van zijn zus, de referentiepersoon of reeds in het herkomstland met hen een gezin vormde.

Ter staving van het ten laste zijn en het vormen van een gezin, legde verzoeker de volgende stukken voor: (...)

In de bestreden beslissing wordt afdoende gemotiveerd waarom verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van zijn zus, noch heeft aangetoond onvermogen te zijn. Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij in 10.07.2018 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon. Er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst of origine.

Het verblijfsrecht werd geweigerd bij beslissing d.d. 09.01.2019 op grond van volgende motieven: (...)

Verwerende partij wenst te benadrukken dat wat betreft het "ten laste" zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

In zoverre verzoeker stelt de motivering omtrent de voorgelegde administratieve attesten van de Marokkaanse autoriteiten niet te begrijpen, kan hij niet worden gevolgd. De gemachtigde heeft met zijn motivering in de beslissing d.d. 09.01.2017 op voldoende duidelijke wijze aangegeven dat op deze documenten enkel gesproken in de tegenwoordige tijd, zodat niet blijkt dat dit tevens slaat op de periode voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België. Verzoeker betoogt louter dat de stelling van de gemachtigde onjuist is, zonder dit te staven met een begin van bewijs. Dit wordt door verzoeker niet concreet aannemelijk gemaakt en hij weerlegt met zijn uiteenzetting de vaststelling niet dat op basis van dit attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat hij ten laste wordt genomen door zijn zus. Verzoekende partij laat ook na de rechtsnorm te duiden op basis waarvan verweerder er zonder meer toe is gehouden een verklaring van de lokale Marokkaanse autoriteiten dat verzoeker ten laste is te aanvaarden en hierbij niet langer over een eigen appreciatiebevoegdheid zou beschikken. Dit geldt des te meer waar dit stuk is opgesteld op een ogenblik dat verzoeker en zijn zus reeds in België verbleven. Het begrip "ten laste" heeft ook een heel specifieke betekenis in de Europeesrechtelijke context, waarvan niet blijkt dat deze op dezelfde wijze wordt begrepen door de Marokkaanse autoriteiten. De vaststelling blijft overeind dat het niet kennelijk onredelijk is om op basis van de vaststelling dat het niet duidelijk is op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten een dergelijke conclusie hebben getrokken te oordelen dat dit attest geen afdoende bewijs vormt voor het ten laste zijn in het land van herkomst. Verwerende partij stelt vast dat verzoeker geen concrete argumenten aanbrengt ter weerlegging van deze vaststelling.

De gemachtigde heeft in de bestreden weigeringsbeslissing evenwel op duidelijke wijze aangegeven dat overeenkomstig de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet het bewijs dient voor te liggen dat verzoeker reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon en het aldus niet kan volstaan dat er sprake is van een inwoning bij de

referentiepersoon in België. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat verweerder aldus deze wetsbepalingen heeft miskend of hieraan een onwettige of kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven. Een eenvoudige lezing van deze bepalingen leert ook dat de vereiste deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie reeds dient te zijn vervuld in het land van herkomst. Verzoekers betoog dat hij aantoonde in België in te wonen bij de referentiepersoon, hetgeen niet is betwist, vermag aldus geen afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden weigeringsbeslissing dat niet blijkt dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wenst te vervoegen.

Verzoekende partij betoogt voorts dat het kennelijk onredelijk zou zijn om van verzoeker een attest van onvermogen uit Turkije te vereisen. Met betrekking tot zijn verblijf in Turkije werden geen verdere documenten voorgelegd. Verzoekende partij ontkent dit niet. Gezien uit de elementen uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker voor zijn komst naar België enige tijd in Turkije heeft verbleven, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te verwachten dat hij hieromtrent enige documentatie kan voorleggen. Het betoog van verzoeker vermag geen afbreuk te doen aan de motieven die in de bestreden weigeringsbeslissing inzake de betreffende stukken zijn opgenomen. De motieven van de bestreden weigeringsbeslissing in zijn geheel dienen te worden gelezen. Verwerende partij benadrukt dan ook dat de bewijslast van het aantonen van het ten laste zijn in het land van herkomst berust bij verzoeker, hij hiertoe alle volgens hem nuttige stukken heeft kunnen voorleggen en niet blijkt dat het verweerder toekwam in dit verband verdere inlichtingen in te winnen of onderzoeksdagen te verrichten.

Er blijkt niet dat aldus reeds een dermate persoonlijke band ontstaat die is gelijk te stellen met een gezinsleven. Er blijkt ook geenszins dat in casu de referentiepersoon wordt ontmoedigd in het gebruik van haar rechten van vrij verkeer als Unieburger.

Gelet op voorgaande wordt niet aangetoond dat de gemachtigde op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat niet afdoende is aangetoond dat verzoeker onvermogen is in zijn land van herkomst en evenmin dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Hij toont evenmin aan dat de bewijswaarde van de voorgelegde stukken werd miskend. Een schending van de materiële motiveringsplicht, de redelijkheidsplicht of van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: (...)

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term

is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

Verzoekende partij dient bijgevolg vooreerst het bestaan aan te tonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, rekening houdende met de omstandigheden van de zaak.

Wat de concrete elementen in casu betreft, betoogt verzoekende partij dat hij in België zijn privé en gezinsleven heeft met zijn zus.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen meerderjarige broers en zussen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen neven, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

Verzoeker moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn zus aantonen, wil hij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt de gezinsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: "Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen." (§ 32)"

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet beschouwt als "andere familieleden van een burger van de Unie": "de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie". Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst "ten laste" te zijn van referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8 van het EVRM. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de beoordeling van de eerste twee middelen is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf niet deugdelijk zou zijn genomen. Er werd dus niet aangetoond dat verzoeker reeds van voor zijn aankomst in België "ten laste" was van zijn zus of

toen al deel uitmaakte van haar gezin. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij geen concrete elementen aanbrengt om een beschermenswaardige band met zijn zus aannemelijk te maken: de loutere samenwoning toont niet afdoende aan dat er in casu sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn zus, kan verzoeker niet aannemelijk maken dat er een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen verzoekende partij en zijn zus.

Voor het overige zet verzoeker niet uiteen uit welke leden haar gezin en/of familie zou bestaan. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat verzoekster zich niet op deze bepaling kan beroepen en al evenmin kan voorhouden dat er geen afweging is gebeurd.

In de mate dat verzoeker met haar betoog een schending van haar privéleven wenst aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat hij niet op concrete wijze uiteenzet waaruit zijn privéleven zou bestaan, laat staan dat hij dit staaft, zodat hij ook geen schending van het privéleven aantoonde. Verzoeker heeft hoe dan ook niet aangetoond dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat deze in casu onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

Ten slotte wenst verwerende partij er op te wijzen dat met de bestreden beslissing aan verzoeker het verblijfsrecht met toepassing van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet werd geweigerd en dat de Raad van State er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op wees dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn. Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in deze beslissing kan worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel ten slotte is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, en de vraag of sprake is van een afdoende motivering, worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Het *in casu* relevante artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Het eveneens relevante artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De documenten die dit aantonen, moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs worden gegeven.

De verzoekende partij diende op 10 juli 2018 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als *“ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin”* van haar Nederlandse zus. Zij betwist op zich niet dat zij moet aantonen dat zij van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van het gezin. Zij voert in haar verzoekschrift echter aan dat de gemachtigde bij zijn beoordeling in dit verband onzorgvuldig en kennelijk onredelijk heeft gehandeld en dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Ten eerste voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de documenten die werden opgesteld door de Marokkaanse autoriteiten. Zij stelt dat de bewering dat deze documenten geen bewijswaarde zouden hebben omdat deze slechts de situatie attesteren op datum dat deze werden afgeleverd, onjuist is, dat de voorgelegde attesten de verklaringen immers geenszins beperken tot het moment van aflevering van de attesten.

Daarnaast voert de verzoekende partij aan dat zij niet begrijpt waarom haar korte hospitalisatie in Turkije een probleem zou opleveren voor het feit dat zij ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van

haar zus. Zij stelt dat het onzorgvuldig en kennelijk onredelijk is om van haar een attest van onvermogen uit Turkije te vereisen, daar zij daar slechts kort gehospitaliseerd was. Zij geeft aan dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat zij daar gedurende lange tijd heeft verbleven of ooit een verblijfsvergunning zou hebben bekomen in Turkije. Zij stelt verder dat zij geen attest van onvermogen kan bekomen uit Turkije, nu zij geen Turk is en daar nooit heeft gewoond, en dat zij daar slechts voor korte tijd is geweest om behandeld te worden wegens haar ziekte. Zij besluit dat van haar eisen dat zij een attest van onvermogen uit Turkije voorlegt, kennelijk onredelijk is.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de vreemdelingenwet geschonden zijn, omdat zij bewezen heeft aan de gestelde voorwaarden te voldoen en de gemachtigde de voormelde bepalingen veel te strikt heeft toegepast. Zij geeft aan dat het een raadsel is welke documenten door de gemachtigde dan wel zouden worden aanvaard om aan te tonen dat men ten laste is of deel uitmaakt van hetzelfde gezin.

In het laatste onderdeel van haar enig middel voert de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aan. Zij stelt dat het begrip 'familiaal en privéleven' de relatie met haar zus insluit.

In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij met betrekking tot de voorgelegde attesten van de Marokkaanse autoriteiten dat de gemachtigde in de bestreden beslissing "*op voldoende duidelijke wijze heeft aangegeven dat op deze documenten enkel gesproken in de tegenwoordige tijd*", zodat niet blijkt dat dit tevens slaat op de periode voorafgaand aan de komst van de verzoekende partij naar België. De verwerende partij stelt verder nog dat de verzoekende partij haar betoog niet staft met een begin van bewijs en dat zij ook nalaat de rechtsnorm aan te duiden op basis waarvan de gemachtigde er zonder meer toe gehouden is een verklaring van de lokale Marokkaanse autoriteiten te aanvaarden en hierbij niet langer over een eigen appreciatiebevoegdheid zou beschikken. Dit geldt volgens de verwerende partij des te meer waar dit stuk is opgesteld op een ogenblik dat de verzoekende partij en haar zus reeds in België verbleven. Daarnaast wijst de verwerende partij er nog op dat het begrip 'ten laste' een heel specifieke betekenis heeft in de Europeesrechtelijke context, waarvan niet blijkt dat deze op dezelfde wijze wordt begrepen door de Marokkaanse autoriteiten.

Met betrekking tot het attest van onvermogen uit Turkije geeft de verwerende partij aan dat de verzoekende partij met betrekking tot haar verblijf in Turkije geen verdere documenten heeft voorgelegd en dat zij dit ook niet betwist. De verwerende partij vervolgt dat, aangezien uit de elementen van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor haar komst naar België enige tijd in Turkije heeft verbleven, het niet kennelijk onredelijk is om van haar te verwachten dat zij hieromtrent enige documentatie kan voorleggen. De verwerende partij benadrukt nog dat de motieven van de bestreden beslissing in hun geheel moeten worden gelezen en dat de bewijslast voor het aantonen van het ten laste zijn in het land van herkomst bij de verzoekende partij berust.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM benadrukt de verwerende partij dat de verzoekende partij een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met haar zus moet aantonen om van de bescherming van dit artikel te genieten. Zij wijst erop dat de verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingen in wezen niet verschilt van wat onder de bescherming van het voormelde artikel 8 "*vereist te vallen*", met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewone affectieve banden, en dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen. De verwerende partij besluit dat de verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat er een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen haar en haar zus, gelet op het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met haar zus. Ten slotte herhaalt de verwerende partij dat de belangenafweging die door het voormelde artikel 8 wordt opgelegd, reeds voorzien is in het kader van de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de attesten van de Marokkaanse overheden niet in het administratief dossier te vinden zijn. Bijgevolg kan de Raad wat dit betreft niet nagaan of deze verklaringen bevatten die zich geenszins beperken tot het moment van aflevering van de attesten, zoals de verzoekende partij voorhoudt, of deze attesten daarentegen, zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing en de verwerende partij in de nota met opmerkingen aangeven, slechts betrekking hebben op de situatie op datum van het attest en niets zeggen over de situatie voorheen. Ook kan de Raad niet nagaan of de verzoekende partij op datum van de betrokken attesten reeds in België verbleef en op welke manier de Marokkaanse autoriteiten het begrip 'ten laste' zouden hebben begrepen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat het op basis van het administratief dossier ook niet mogelijk is om na te gaan wat de verzoekende partij precies heeft bijgebracht met betrekking tot haar verblijf in Turkije. Er bevinden zich immers geen stukken met betrekking tot Turkije in het administratief dossier. De enige aanwijzingen met betrekking tot Turkije die in het administratief dossier te vinden zijn, zijn enerzijds een enigszins moeilijk leesbare stempel van Istanbul op 23 maart 2015 en anderzijds een tweede, zeer moeilijk leesbare stempel van 19 april 2015, die beide voorkomen in een geannuleerd paspoort van de verzoekende partij. Door de beperkte leesbaarheid is het niet duidelijk of deze een inreis- en een uitreisstempel betreffen, en of hieruit bijgevolg kan worden afgeleid dat de verzoekende partij in het voorjaar van 2015 28 dagen in Turkije heeft verbleven. Verder wijst de Raad erop dat hij, gelet op het feit dat hij reeds heeft vastgesteld dat het administratief dossier onvolledig is, niet ervan kan uitgaan dat alle stukken die betrekking hebben op Turkije, zich wel in het administratief dossier zouden bevinden. Bijgevolg is het voor hem ook onmogelijk om te achterhalen of de gemachtigde het verblijf in Turkije louter uit de voormelde stempels in het paspoort van de verzoekende partij heeft afgeleid, of dat de verzoekende partij in dit verband specifieke stukken heeft voorgelegd. De verwerende partij lijkt in haar nota met opmerkingen voor te houden dat geen verdere stukken met betrekking tot Turkije werden voorgelegd, maar de Raad kan – zoals reeds is gebleken – niet nagaan of dit al dan niet het geval is. Bijgevolg kan hij ook niet nagaan of de verzoekende partij stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij slechts in Turkije verbleef voor een ziekenhuisopname, en of er inderdaad geen aanwijzingen zijn van een langdurig verblijf of een verblijfsvergunning, zoals zij in haar verzoekschrift beweert.

Gelet op het bovenstaande is het voor de Raad dan ook niet mogelijk om na te gaan of de verzoekende partij terecht aanvoert dat de gemachtigde met betrekking tot de Marokkaanse attesten en het verblijf in Turkije onzorgvuldig en kennelijk onredelijk heeft gehandeld, en zijn beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd. Aangezien het bestuur deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt het de wettigheidscontrole op zijn beslissing onmogelijk (cf. RvS 1 oktober 2001, nr. 99.323; RvS 16 december 1998, nr. 77.657; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 9 oktober 1997, nr. 68.784). De Raad kan om deze reden ook niet nagaan of de gemachtigde de artikelen 47/1 tot 47/3 van de vreemdelingenwet daadwerkelijk heeft geschonden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wijst de Raad bovendien erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

In casu beroept de verzoekende partij zich op een gezinsleven met haar zus (naast op een privéleven, waarop de Raad niet verder ingaat).

De Raad wijst er samen met de verwerende partij op dat uit vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat het begrip 'gezinsleven' in beginsel is beperkt tot het kerngezin en dat het EHRM nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen onder meer ouders en meerderjarige kinderen, en tussen andere verwanten. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen andere familieleden "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die een verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene verwant ten aanzien van de andere en de reële banden tussen de verwanten. Van een beschermd gezinsleven tussen een ouder en zijn meerderjarig kind, of tussen andere verwanten, kan bijgevolg slechts worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht aanvoert, kan de beoordeling van de gemachtigde met betrekking tot het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het kader van artikel 47/1, 2° *juncto* artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet, ook worden gehanteerd om te beoordelen of sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Aangezien het voor de Raad echter niet mogelijk is zijn wettigheidstoetsing op dat vlak door te voeren, is het voor de Raad bijgevolg ook niet mogelijk om een wettigheidstoetsing door te voeren met betrekking tot het bestaan van een gezinsleven van de verzoekende partij met haar zus in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het wordt de Raad dan ook onmogelijk gemaakt om te beoordelen of het voormelde artikel 8 geschonden is.

De Raad wijst er nog op dat de verklaring op eer van een derde waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, zich wel in het administratief dossier bevindt. Hierop gaat de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet in. Ook op een aantal andere motieven gaat de verzoekende partij niet in. De Raad als annulatierechter kan echter niet in de plaats van de gemachtigde oordelen dat de bestreden beslissing overeind zou blijven zonder de betwiste motieven met betrekking tot de attesten van de Marokkaanse autoriteiten en het verblijf in Turkije. Bovendien benadrukt de Raad dat ook de bescherming van artikel 8 van het EVRM afhankelijk is van de vraag of de verzoekende partij al dan niet ten laste is van haar zus en deel uitmaakt van het gezin. Dat een aantal motieven van de bestreden beslissing niet worden betwist, kan dan ook geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Raad. De Raad kan bijgevolg slechts vaststellen dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

3.4 Aangezien de Raad zijn wettigheidscontrole niet kan uitvoeren, moet de bestreden beslissing worden vernietigd. Het overige betoog van de verzoekende partij behoeft geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De bestreden beslissing wordt vernietigd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE